

Rivali în croazieră

ANGIE
HOCKMAN

Traducere din limba engleză și note de

ALEXANDRU MACOVESCU

LEDA BAZAAR

DE FIECARE DATĂ CÂND ÎMI RIDIC CORESPONDENȚA DE la cutia poștală mânjită cu vopsea din hol și îmi văd numele scris cu cerneală neagră și îndrăzneată, îmi aduc aminte că am fost botezată după o vedetă rock.

Dar nu una supermișto ca Stevie Nicks, Joan Jett sau Madonna. Nu, mă cheamă Henley Rose Evans, iar părinții mi-au dat intenționat numele solistului și toboșarului trupei Eagles, preferată de cei din generația *baby boomer*.

Din fericire, sunt exact opusul unei vedete rock. Administratorul abia dacă își aduce aminte cum mă cheamă, nu am mulțimi de fani care să mă aclame și am devastat fix zero camere de hotel. Însă am visuri. Visez la o carieră strălucitoare și de succes. Însă nu una care să necesite să cânt în public.

Îmi vâr în geantă teancul de scrisori, dintre care multe sunt nesolicitate, și, gâfâind, urc treptele mochetate ale blocului în care locuiesc în centrul orașului Seattle. Când ajung la etajul meu, simt cum îmi ard coapsele. Aș fi putut lua liftul antic și de mărimea unei cutii de chibrituri, dar trebuie să-mi fac pașii pe ziua de azi.

Podeaua de lemn scârțâie pe când înaintez cu greu pe hol, copleșită de mirosul înțepător de lămâie al detergentului care plutește în aer. Telefonul îmi bâzâie, așa că îl scot din buzunar. E un mesaj de la Walsh, sora mea:

Am o mare surpriză! 🌟🌟

Mă simt de parcă mi-a tras cineva un pumn în burtă. „Surprizele” lui Walsh sunt la fel de amuzante ca un accident de autobuz. Mă opresc să-i răspund pe când picăturile de apă se preling de pe haină și se îmbibă în covorul verde cu model.

Nu e un tip. Îți zic mâine!

Cum îl cheamă?

Doamne ferește!

Ești gravidă?

Nu!

Te-au dat afară?

Vorbim curând! 🙄💔✈️🍷🌟

Hai, zi-mi ce e!

— Băga-mi-aș...

Lângă mine se deschide o ușă din spatele căreia se aud muzică și râsete. Tresar, iar geanta îmi alunecă pe materialul lucios al pelerinei de ploaie până la scobitura

cotului, strângându-mi brațul după ea, și aproape scap telefonul. Bâjbâi și îl bag în geantă.

— Ah! face Sophie, vecina mea.

Sau o cheamă Sophia? Sophie și Sophia s-au mutat la 4E luna trecută și amândouă sunt cam la fel de înalte, au păr blond cu șuvițe și aceleași trăsături plăcute. Îmi amintesc de Walsh.

— Bună, Hannah!

— Henley! îi zic răspicat.

Unul dintre dezavantaje când nu ai un nume comun? Nimeni nu-l nimerește.

— Vii de la muncă? mă întrebă Sophie/Sophia, uitându-se la fereastra de la capătul holului.

E trecut de opt seara, iar afară e întuneric beznă.

— Am avut ore la seral.

— Mișto! zice ea și își trece o poșetă subțire peste cap, apoi închide ușa după ea, iar muzica și vorbăria care umpleau holul se aud dintr-odată foarte slab. Ne-am strâns și noi. Mă duc să mai iau niște bere, dar ești binevenită să ni te alături.

Îi zâmbesc sincer.

— Mersi! Poate chiar o să vin!

Nu am de gând!

Geanta atârână greu din pricina laptopului și a manualului de management strategic, și mai sunt și prost dispusă. Tâmpilele îmi zvâcnesc de oboseală după o zi lungă, care nici măcar nu s-a terminat. Trebuie să mă mai ocup și de lista cu sarcini.

Pe când iau colțul, simt cum mă strânge un sentiment de vinovăție, dar fac abstracție. Îmi plac noile vecine, deși sunt mai tinere decât mine; eu am 28 de ani, iar ele

abia au terminat facultatea. Va trebui să socializăm în altă seară. Într-una în care nu am de muncă sau cursuri care să mă preocupe. Așa că poate cândva în următorul secol?

Ajung la apartament, bag cheia în ușă, pe care o deschid împingând cu umărul. Aud un mieunat răgușit. Pun geanta jos și aprind lumina.

— Bună, Noodles!

Agăț cheile într-un cârlig de lângă ușă și îmi vâr haina într-un dulap îngust din față. Noodles vine în pas vioi în hol. E o pisică tigrată, cu blană lungă, gri și sârmoasă, care se ridică în toate părțile indiferent cât o perii. Are ochii galben-verzui care privesc în două direcții diferite.

La un moment dat am căutat pe Google „care e opusul lui sașiu” și am găsit „strabism divergent”, care sună mai degrabă a roman SF decât a afecțiune medicală, dar veterinarul a zis că e ereditar în cazul lui, așa că nu am de ce să-mi fac griji.

Oricum s-ar numi, Noodles arată ca o pisică afurisită. De unde și statutul de veteran al adăpostului de animale înainte să îl adopt vara trecută. Mă aplec să-l scarpin pe Noodles sub bărbie. Miaună răgușit, de zici că a fumat două pachete de țigări pe zi, timp de zece ani.

— Ți-a fost dor de mine?

Tăcere absolută.

— Înțeleg cum stă treabă!

Mă îndrept spre bucătărie, iar Noodles vine grăbit după mine. Îmi hrănesc pisica înfumurată înainte să-mi pun colanți pentru yoga și un tricou pe care scrie

Boise State¹. Iau o caserolă cu un rest de salată cu qui-noa din frigider și o pornesc lipăind pe podeaua de lemn, cu un pahar de pinot grigio în mână, spre livingul meu comod.

Oricine vine în apartamentul meu cu două camere din Belltown ar putea crede că sunt o turistă experimentată – mă rog, dacă nu mă cunoaște. Deasupra canapelei rubinii e un colaj format din hărți supradimensionate și colorate, peisaje subacvatice înrămate și tablouri cu animale sălbatice. Pe peretele opus, pe care l-am zugrăvit în aceleași nuanțe de roz cu roșu, teancuri de ghiduri de călătorie și manuale de marketing se clatină pe un cufăr, iar sub fereastră am pus un fotoliu luat de pe Craigslist. E ca și cum cei de la revistele *National Geographic* și *Porthole Cruise* au avut un copil care a împrăștiat totul prin apartament.

Dar adevărul e că nu am ieșit din zona Pacificului de nord-vest cu excepția câtorva excursii în Colorado când eram mică și a unei vacanțe normale de primăvară în Cancún la 19 ani. Nu, nu sunt o mincinoasă. Sunt manager în Departamentul de marketing al unei agenții internaționale de turism specializate în croaziere.

Toate posterele și imaginile? De la birou. Mersi pentru decorul ieftin, Seaquest Adventures!

Nu e ca și cum *nu vreau* să călătoresc. Când am preluat funcția acum trei ani, speram tare mult să văd lumea. Apoi a intervenit viața. Ambițiile legate de carieră. Școala. Împrumuturile studențești. Durerea de cap

¹ Boise State University (BSU), Universitatea din Boise, Idaho (n. red.).

surdă și stăruitoare pe care o reprezintă faptul de a fi adult. Dar, în mare parte, cariera. E greu să-ți iei liber de la birou când vrei să avansezi în carieră și să ajungi director până la 30 de ani.

Îmi pun cina și băutura pe măsuța de cafea de la Ikea, mă trântesc pe canapea și îmi scot elasticul din coc. Părul îmi cade pe umeri și îl ciufulesc, masându-mi rădăcinile, că poate așa mai scap de durerea de cap. Aș vrea să mă culc, să mă bag în pat și să cad lată, dar lista cu sarcini din aplicația cu lucruri de făcut nu-mi dă pace. N-o să pot dormi până când nu am rezolvatul totul, așa că mai bine să termin odată.

Iau o gură de vin, scot lista și citesc prima sarcină.

Sarcina #1: De confirmat că Graeme a postat conținut din Columbia Britanică pe rețelele de socializare.

Pescuiesc laptopul din geantă și îl deschid. Noodles se așază lângă mine, își face culcuș lângă coapsa mea și se pune pe tors. Treizeci de secunde mai târziu mă uit pe contul de Twitter al Seaquest Adventures. Mănânc puțin din salata cu quinoa și mestec. Nici nu-i simt gustul bine pe când derulez pagina. Scanez tweet după tweet, pun jos furculița și mă încrunt.

Când ajung la tweeturile de ieri, simt cum mă cuprinde un val de furie. Intru pe Facebook. La fel. Instagram. La fel. Închid ochii și îmi ciupesc șaua nasului. *Graeme!*

Nu și-a făcut treaba. A zis că o va face, dar nu s-a ținut de cuvânt. E fix stilul domnului Guru Atotputernic de Social Media. Am avut dreptate când am pus

pe primul loc pe listă „confirmarea postărilor pe rețelele de socializare”.

Mă uit cu ciudă la poza mică de lângă numele lui Graeme, la bărbia lui puternică și netedă și la părul șaten, tuns scurt. Detest să recunosc, dar prima dată când i-am văzut poza am crezut că ticălosul ăsta arrogant e arătos. Și când am vorbit în prima zi la telefon, cu peste un an în urmă, *mamă!* Aproape m-am topit! Vocea lui e profundă, catifelată și răgușită, ca un tăietor de lemne înmuiat într-o fântână de ciocolată.

Apoi am început să lucrăm împreună și, după doar două săptămâni, Graeme Trolul Meschin și-a dat arama pe față.

Totul a început când am primit pe mail o înregistrare video de milioane de la una dintre croazierele noastre din Costa Rica. În mare parte era ceva obișnuit – turiștii se distrau într-o drumeție, zâmbeau larg, erau plini de energie –, dar, spre sfârșit, videograful a introdus niște cadre secundare cu două maimuțe capucin care se spală una pe cealaltă. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă: o maimuță părea că îi miroase fundul celeilalte, s-a strâmbat, și-a pierdut echilibrul și a căzut din copac. Amuzant, nu?

M-am gândit că oamenilor le plac clipurile video cu animale, așa că am zis să găsim și altele cu animale din croaziere, punem o muzică, adăugăm niște comentarii șmechere și postăm pe social media cu hashtaguri ca să creștem implicarea utilizatorilor. Mi-am pus la bătaie abilitățile decente de editare video și, când am avut o versiune de care am fost mulțumită, i-am trimis-o

lui Graeme, noul nostru manager pe social media, ca să o posteze.

Și, ce să vezi, prostioara aia a devenit virală!

Nu știam că ajunsese virală până a doua zi dimineață, când James, șeful nostru, a lăudat-o la ședința săptămânală de departament. Peste 50 000 de vizualizări, și tot creșteau. Implicarea pe postare crescuse cu 67%, iar traficul pe site explodase.

După ce s-au estompat aplauzele și râsetele, James și-a îndreptat laudele furtunoase către telefonul pus pe difuzor, de unde asculta Graeme.

„Fantastic, minunat! Vedeți? Așa arată ingeniozitatea. Bravo ție, Graeme!”

„Bravo ție, Graeme!” Nu „bravo ție, Henley!”

Și cum a răspuns Graeme când șeful lui l-a lăudat doar pe el? După câteva secunde de tăcere la celălalt capăt al telefonului, pur și simplu a zis: „Mulțumesc!”

Ca și cum nu ar fi fost suficient, James a decis să pună sare pe rană.

„Aș vrea ca toți să fiți proactivi ca Graeme”, a zis el grupului, apoi s-a uitat fix în ochii mei. „Mai ales tu, Henley. Până la urmă, Costa Rica e regiunea ta.”

Știu, știu! Ar fi trebuit să zic ceva chiar atunci, să-l corectez imediat pe James și să-i spun cine crease, de fapt, clipul viral. Dar am fost prea șocată să mai fac ceva în afară de a sta cu gura căscată ca peștele. Și apoi, lui James nu-i place să i se spună că se înșală, mai ales în fața altora. Însă, odată ce ședința s-a terminat, a fost prea târziu. Dacă mă duceam la James atunci, aș fi părut o bârfitoare și cine ar vrea să pară meschin în fața propriului șef?

Așa că Graeme a scăpat basma curată. A reușit să-mi sufle inițiativa și laudele de sub nas.

Boul ăla!

De atunci s-a folosit de incident ca să se considere prieten la cataramă cu șeful nostru. Începutul și sfârșitul fiecărei ședinței duduie de gargară d-ai-a plină de testosteron.

„Ce mai face fiul tău?” „Cum a fost cu barca weekendul trecut?” „Ai văzut cel mai recent meci al echipei Mariners?” Pe bune, atâta lingușeală deghizată în prietenie, că îmi vine să fac praf telefonul sub cele mai ascuțite tocure!

Uite care e faza: am mai lucrat cu d-ăștia de teapa lui Graeme. Poate că îi păcălește pe toți cu mutra asta de tip de treabă, dar eu știu adevărul. E un profitor alunecos și arogant, dispus să facă orice ca să avanseze.

Cred că, la un moment dat, Graeme s-a prins că l-am dibuit pentru că, în ultimul an, a devenit o pacoste pe capul meu la muncă. Ori de câte ori vreau să facă ceva repede, are mereu o scuză pregătită. Dacă am o idee, o pune la îndoială. Dacă îi trimit un e-mail, primesc un răspuns tăios – nu tu un „te rog” sau un „mersi”.

În afară de conferințele video ocazionale, nu l-am văzut niciodată pe Graeme în carne și oase, din moment ce lucrează cu normă întreagă de acasă. Îmi place să cred că, în ciuda maxilarului său ascuțit și a ochilor săi adânci, are brațe și picioare filiforme, iar respirația îi miroase a brânză de burduf, potrivită cu personalitatea lui. Îmi imaginez un Graeme scund și burtos, hohotind de râs și dansând în jurul unui foc, ținând o furcă în mână.

Intru pe Outlook și îi scriu un e-mail, pocnind tastele de parcă introduc codurile nucleare:

Către: GraemeC@squadventures.com

Cc: JamesW@squadventures.com

De la: HenleyE@squadventures.com

Subiect: postări RESTANTE - rețele socializare

Graeme,

Am observat că nu ai publicat azi pe rețelele de socializare postările în care se promovează oferta specială la biletele de avion pentru pachetul „Columbia Britanică - interior și coastă”. Cum oferta expiră într-o săptămână și niciuna dintre croazierele din septembrie nu este ocupată la capacitate maximă, mă aștept la o promovare asiduă pe platformele noastre de socializare. Caută conținut în documentul de pe Google pe care ți l-am trimis săptămâna trecută. Te rog, ocupă-te cât poți de repede!

Mersi!

Henley

Henley R. Evans

Manager Marketing, America Centrală și de Nord

Seaqwest Adventures | www.seaqwestadventures.com

Imediat ce apăs pe „Trimite”, iau telefonul și apăs pe căsuța de lângă Sarcina #1. Apare o linie mare, neagră, care o șterge. Inspir profund pe nas și simt cum mă cuprinde calmul.

Măcar am terminat cu sarcina asta. Pentru moment. Graeme ar face bine să se pună pe treabă și să posteze ce i-am dat ieri.

Mușchii mi se relaxează pe când mă sprijin de pernele moi și îmi întind picioarele. Îmi încrucișez picioarele în dreptul gleznelor pe măsuța de cafea și citesc sarcinile #2 și #3 de pe listă:

Sarcina #2: Fă o plată pentru împrumutul studentesc.

Simt o senzație de vomă în gât, iar umerii mi se încordează imediat. Trebuie să verific ce am în contul de economii și să fac bugetul pe o lună înainte să transfer suma aia sinistră. Mut sarcina asta pe mâine fără trageri de inimă. Nu am energia emoțională să mă apuc de așa ceva acum.

Sarcina #3: Schițează punctele principale ale lucrării despre managementul strategic pentru examen până luni.

Asta pot să fac! Dar, pe când mă pregătesc să pun laptopul deoparte ca să iau fără chef manualul din geantă, căsuța cu mesaje primite scoate un sunet.

Mi-a răspuns Graeme. Deschid e-mailul și scot foc pe nări.

Către: HenleyE@sqadventures.com

De la: GraemeC@sqadventures.com

Subiect: Re: postări RESTANTE - rețele socializare

curând-G

Graeme Crawford-Collins
Manager Social Media
Seaquest Adventure | www.seaquestadventures.com

Clipesc.

Clipesc din nou.

Curând? Asta înseamnă curând *chiar acum* sau curând *marțea viitoare*? Îmi încleștez pumnul deasupra lui Noodles. El toarce mai tare. E atât de... inacceptabil! Și nu numai pentru că nu l-a pus pe șeful nostru în CC. Scrâșnesc din dinți până mă doare falca.

Graeme Crawford-Collins. *Biscuit Graham-Collins*. Nu pot să-l las să-mi tragă clapa din nou. Chiar nu!

De când m-am angajat aici, au crescut în fiecare trimestru rezervările pentru croazierele din Pacific, din Alaska până în Panama – datorită, în mare parte, efortului depus de mine –, așa că *nu o să-l las să-mi distrugă performanța*. Mai ales acum, când se aude că Seaquest Adventures va crea un nou post de director pe marketing digital – unul pe care aș face orice să-l obțin.

Aș lucra peste program. M-aș ocupa noaptea de masteratul în administrarea afacerilor. Aș face voluntariat pentru proiecte suplimentare. Stai așa, deja fac *toate* astea, așa că numele meu ar trebui să fie lipit pe promovarea în discuție! Însă numai dacă nu o sfeclesc acum, spre sfârșitul celui de-al patrulea semestru. Îmi trosnesc degetele de maxilar și îmi termin vinul, bombănind, pun paharul pe măsuta de cafea și fac click pe „Răspunde”.

Graeme Crawford-Collins, ai grijă la bijuterii! Pentru că o să te trezești cu *uraganul Henley*.